

Askonsdagen

2013, årg 2

Psalmer: 438, 135, 145, 738.

Pär-Magnus Möller

Vi får nu nåden att gå in i fasteperioden. Den är en glädjens högtid av många olika anledningar. Den mest profana anledningen kan vara glädjen över att vi kan fasta – vi har faktiskt något att avstå ifrån. Många människor i världen har inget att avstå ifrån eftersom de då skulle gå under. I vårt land lever också de fattiga i en typ av överflöd. Fastetiden är en glädjehögtid då vi får avstå i tacksamhet över att vi fått så mycket och nu också kan ge till dem som inget har.

Fastetiden är en glädjetid eftersom det är en tid då vi får lov och har möjlighet att leva närmare Herren än annars. Det är viktigt att kunna ha heliga tider i sitt liv – fastetiden är för alla kristna en särskild tid för Herren. Man kan under dessa fyrtio dagar utöka sitt andaktsliv, låta någon av tidebönera bli en del av vardagen, nyttja tiden till andliga samtal, gå till bikt, fördjupa sig i någon skrift eller andaktsmetod. Genom att prioritera om i fastetiden så rymmer den plötsligt annat. Naturligtvis måste jag göra plats för den, avstå från lite tv-tittande, byta ut romanen till andaktslitteratur, bryta vardagens monotoni och låta den bli till helig tid.

Fastetiden är en glädjetid eftersom vi får öva något litet av den smärta som Kristus utstod för vår skull. Jag menar inte att vi skall gå hem och piska oss och bära tagelskjorta – men hungern när man går lägger sig är en påminnelse om Herrens lidande. Obekvämligheten då jag hellre tar mig till tidebönen än till tv-soffan är en påminnelse om honom som jag vill följa.

Fastetiden är en glädjetid eftersom jag då får gå in i en tid av försoning. Under fastan skall vi försöka att låta våra relationer bli läkta. Vi skall öva oss att lägga band på oss när vi blir arga, försöka gå in i försoning med dem som vi har svårt för – be för dem och älska dem. I det sammanhanget är den enskilda bikten en hjälp. När man själv sätter ord inför prästen på det onda man gjort eller varit delaktig i så kan man också lättare gå in i kärleksövningen till den andre.

Fastetiden är en glädjetid eftersom alla texterna handlar om allt som Jesus gjort för mig. Under fastan får vi se honom som älskar oss över all t- bortom alla våra synder och ofullkomligheter – han som blöder för oss – utger sig för oss - ger sitt allt åt oss. Vi får under denna tid och under all den kärvhet som den också uttrycker, känna närheten av honom som håller oss tätt intill sitt hjärta. - *Allt detta gör jag för dig, säger han, allt detta vill jag ge dig. Jag ger dig inte det som världen ger – jag ger dig liv här i tiden och evigt liv i evigheten.*

Det skall komma en tid då fastan inte längre behövs – en tid då vi på nytt får möta brudgummen ansikte mot ansikte och gå in i brölloppsalen. Den dagen försvinner fastans kärva sida – den dagen skall den glädje vi övar här under fastiden genomströmma allt, uppfylla allt, bli allt i alla. Under nattvardens heliga måltid kommer vi att smaka den dagen.

Här i tiden är vi klädda i säcka och aska – för vi sörjer honom som inte kan vara oss så nära att vi kan se honom – men i vårt inre firar vi måltid med alla kungars kung, med brudgummen som väntar oss från evigheten. Fastan skärper blicken, hjälper oss att se det som världen inte kan se – se evigheten och evighetens Herre här i tiden där han möter oss från evigheten.

Låt oss gå in i denna fasta med glädje – och påminna oss om att vi mitt i denna världs lidande fått nåden att se honom som mitt i allt mörker är vårt ljus och älskar oss över allt.